

Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM és BÁTORSÁG

A Boldogasszony Iskolanővérek lapja

2021. Tavaszi szám

A tartalomból:

- „Amit mond, tegyétek!”
M. Dominica Michalke nővér
gondolatai
- Nővérek az SSND
25. Általános Káptalanjáról
- Ünnepre hangoló
- 100 éve született Imma Mack
- Hírek az intézményeinkből
- Nővérportré: Katalin nővér
- Boldogasszony Tűzhelye
- Nemzetközi Shalom
Találkozó 2024
- Múltidéző

Magvetés

„Kiment a magvető vetni” (Mt 13,4). Micsoda dimenziók egyetlen rövid mondatban! Minden szava elköteleződés az élet mellett. Aki kimegy a földre, hogy a búzamatot elvesse, együtt él a teremtett világgal, jól ismeri azt. Nem önkényeskedik, hanem a természet körforgásának engedelmeskedve elindul, mert eljött az idő. Megteszi, ami az ő dolga az élet szolgálatában. Hittel és alázattal; hiszen abból, ami a magvetés után következik, alig valami kiszámítható. A föld, a nap, a szél, a víz, állatok és emberek, akarva vagy akaratlanul, hozzátesznek ahhoz, ami megszületik. A magvető tudja ezt; figyel, hogy hol van még tennivalója, és vár. Várakozása közben makacsul hisz abban, hogy a kicsi mag erős, és minden lehúzó erő ellenére élni akar. Várakozásában, figyelmében, gondoskodó mozdulataiban remény és biztonság van. Világban való helyének, hozzáértésének biztos tudata; s az a remény, hogy fáradozása az életért a jóságot gyarapítja a világban.

2023 őszén a Boldogasszony Iskolanővérek Kongregációjának küldöttei a 25. Általános Káptalanon vettek részt Rómában. Az ott megszületett felhívás a magvető tapasztalatához hasonlít. Továbbra is meggyőződésünk, hogy karizmánkra és küldetéses életünkre szükség van. Szélsőségesen individualista társadalmunkban egyre inkább felismerjük, hogy az élet nem magánügy, egyetlen létező sem független másoktól. Mindenekelőtt tehát azzal teszünk jót, ha a közösségi kapcsolatokat erősítjük, bárhol is vagyunk. Nevelőként hozzáértésünket az emberi fejlődés, a környezet fenntarthatóságának szolgálatába állítjuk; számunkra ez a remény cselekedete.

Ki is a magvető? Aki figyel, elindul és cselekszik? Aki vállalja a kiszámíthatatlanság kockázatát? Aki számít a többiekre is? Aki az élet oldalán áll? Vagy Isten, aki a magot és a növekedést adja? Akárhogyan is: ma már jól tudjuk, hogy egy kezdeti apró változtatás véletlenszerű összefüggések következtében az egész rendszerre hatással lehet. Magvető mindenki, aki a legkisebb jót is megteszi az élet szolgálatában; s magvető az Isten, aki titokzatos módon összekapcsol, s megadja az élet növekedésének örömét.

Budapest, 2024. 03. 27.

M. Andrea nővér

Ivanics M. Andrea
tartományfőnöknő

„KELET FELŐL EGY SÍRNAK MÉLYIBŐL,
ELRÚGVA A KÖVET, FÉNYES SEBEKKEL
SZÁLL, SZÁLL MAGASBA, FÖL AZ ISTEN-EMBER.”
KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: FASTI (RÉSZLET)

Nővérközösségünk 2023. július 3-án

„Amit mond, tegyétek!”

M. Dominica Michalke, SSND Általános főnöknő gondolatai

Kedves Nővérek és Barátok itt, a római kápolnában!

Kedves Nővérek és Barátok, akik élő közvetítésen keresztül kapcsolódtok hozzánk, bárhol is vagytok!

Csodálkoztok? Miért olvasunk karácsonyi evangéliumot a beiktatás napján? Ennek az az oka, hogy megválasztásunk után, amikor megáldottak minket az Általános Káptalan nővérei, mindannyiunkat egy-egy csillaghoz hasonlítottak: a sarkcsillaghoz, a betlehemi csillaghoz, Ábrahám csillagához, Jákob csillagához és a hajnalcsillaghoz.

Azért választottuk azt az evangéliumi szakaszt, amelyben a bölcsek az előttük feltűnt csillagot követik, mert a csillagok szimbólumát kaptuk megválasztásunk után. A csillagok felébresztik bennünk az örökkévalóság, a tér és az idő végtelensége iránti vágyakozást. Ez a vágyakozás arra készítette a bölcseket, hogy elhagyják otthonukat, összefogjanak, és keressék az utat. A 25. Általános Káptalan Felhívása a Szabályunkat idézve, „vágyakozás az egység után”, egy csillagot állít elénk, amely mindannyiunkat arra hív, hogy fedezzük fel, milyen úton akar Isten vezetni bennünket.

A napjainkban látható csillagok fénye több ezer éves – még a csillagok távolságát is fényévekben mérjük. A legtöbb csillagot nem látjuk szabad szemmel, és a látott csillagok többségét nem ismerjük. Néhányat be tudunk azonosítani, és talán ismerünk néhány csillagképet is, mint a Nagy Medvét vagy a Cassiopeia-t. Ugyanígy nem érthetjük meg Isten hívásának minden részletét az életünkben, csak áhítattal állunk, és csodálattal nézzük az éjszakai égboltot, azt a számtalan csillagot, amelyet Isten mindannyiunk életébe helyezett.

Az evangéliumban a bölcsek nemcsak háromszor látták a csillagot és a ritka csillagképet. Nemcsak ámulnak a szépségén vagy csodálkoztak az eseményen, de az üzenetét is megértették. Hívást kaptak, és követték ezt a hívást – ezért nevezzük bölcseknek őket. Hányszor dőlünk hátra, és elégedünk meg azzal, ami van, vagy amit látunk? Mi is nyitottak vagyunk az üzenetre, annak hívó szavára, amit meglátunk? Csak így válhatunk a szerető Isten prófétai tanúivá. Mozdulnunk kell, talán apró lépésekkel, talán csak magunkban azért, hogy új távlatokat fedezzünk fel, és átfőmálódjunk a minket hívó, szerető Isten által – minden nap újra és újra. Szeretnénk rátalálni arra, mi Isten életünkre vonatkozó akarata, napról napra, nem mindig nagy lépésekkel haladva, hiszen egy új szolgálat kezdetén állunk. Legtöbbször a napi rutin részeként vagy olyan meglepetésként érkezik, amely a mai napon történik. Nyitottak vagyunk-e arra, hogy kövessük a mindannyiunk számára felragyogott csillagot, amelyre Terézia anya buzdít bennünket egyik levelében?

A nagy német teológus, Karl Rahner azt írta erről az evangéliumi szakasról: „A bölcsek követték a csillagot, és miközben lábuk Betlehem felé haladt, szívük Istenhez zárandokolt.” Lépéseket kell tennünk – és táplálnunk kell a szívünkben a vágyat, hogy tovább keressünk, hogy rátaláljunk a nagyobb igazságra mindabban, amit teszünk. Hűségesek akarunk maradni a mindennapi rutinjainkban – és nyitottak akarunk lenni arra, hogy megtaláljuk Isten üzenetét a hétköznapi életben is.

A bölcsek követték a csillagot, és boldogok voltak, amikor meglátták. Nappal úgy kellett haladniuk, hogy nem láthatták a csillagot, csak éjszakáinként pillanthatták meg. Az életutunkon is vannak olyan időszakok, amikor nem látjuk tisztán a csillagot, és azzal a bizalommal kell járnunk, hogy a helyes irányba tartunk. Ám

amikor megállunk, és engedjük, hogy a sötétségben fölragyogjon a csillag, megerősítést kapunk, hogy jó úton járunk. A 25. Általános Káptalan arra hív minket, hogy merjünk új utakra lépni, ugyanakkor tartsunk ki a már megkezdett ösvényeken. A Szentlélek útmutatásával mindkettő a jövőbe vezet minket. Előfordul, hogy egy ideig nem látjuk a csillag fényét, lehet, hogy kétségeink támadnak, lehet, hogy csalódunk, de soha nem szabad abbahagynunk a következő lépés keresését és a csillag kutatását. Meg kell állnunk, és láthatjuk a horizontot, és felismerjük, hogy e látóhatár mögött olyan új távlatok nyílnak, amelyeket még nem ismerünk. A horizont a felé vezető, minden egyes lépéssel változik, és arra hív bennünket, hogy folytassuk az utunkat.

A bölcsek útközben találkoztak egymással, és együtt mentek tovább. Közösséghez csatlakoztunk, és közösségben tettünk fogadalmat. Senkinek sem kell egyedül rálelnie az útra. Az egész világon átívelő közösségről való tapasztalatunk testvérként egyesít minket világszerte, és ez támogatást nyújt a szolgálatunkban, függetlenül attól, hogy mit dolgozunk. A kulcskérdés az, hogy miként tesszük azt, amit teszünk. Ég-e szívünkben a szeretet tüze? Vajon az évek során az első elköteleződésünk energiája letisztult, és érlelődött a tengernyi tapasztalat által, amit az eddigi utunk során szereztünk? Osszuk meg ezeket a kincseket egymással és másokkal is, ahogy a bölcsek tették: elvitték kincseiket a Gyermeknek.

És továbbra is figyeltek Isten hangjára. Azt a parancsot kapták, hogy másik úton térjenek haza. Lehet, hogy nem értették miért, mégis megtették. Figyelmesekek voltak Isten akarata iránt.

A Szabályunk Előszavának zárómondata egyértelműen arra hív mindannyiunkat, hogy mi is teljesítsük Isten akaratait:

Angol	Do whatever God tells you.
Német	Was Er euch sagt, das tut.
Lengyel	Zrobcie wszystko, cokolwiek wam powie
Spanyol	Haz lo que Dios te diga.
Szlovén	Naredite vse, kar vam Bog reče.
Portugál	Fazei o que Ele vos disser.
Magyar	Amit mond, tegyétek.
Olasz	Fate tutto ciò che Dio vi dice.

NŐVÉREK AZ SSND 25.ÁLTALÁNOS KÁPTALANJÁRÓL

„A világot átfogó közösség prófétai tanújaként élni”

Roxanne Schares nővér vagyok, az SSND jelenlegi általános főnöknője. Az Egyesült Államokból származom. Tanárként kezdtem a pályámat, majd több mint 27 évig szolgáltam Afrikában, a novíciák képzésében vettem részt, menekültekkel is foglalkoztam, majd ismét a novíciák képzőjeként dolgoztam. Nyolc éven át a Nemzetközi Shalom Hálózat koordinátora voltam itt, a Generalátusban. Ez a szolgálat valóban nagy ajándék volt számomra. Megnyílt előttem az egész Kongregáció, és lehetőséget kaptam arra, hogy meglátogassam tartományainkat. Az általános főnöknői szolgálat áldás és kihívás is volt számomra. Rendkívül hálás vagyok azért, ami előttünk áll. Ez az elmúlt három nap ajándék volt számomra, és az előkaptalani találkozóink lezárásaként egy szó jutott eszembe: jelenlét. Tudatában voltam annak, hogyan váltunk még inkább jelenlévők egymás és még inkább Isten, a Legszentebb számára. Arturo atya szavai megerősítettek bennünket abban, hogy a bennünk lakozó Szentlélek ereje hatalmas. Tudatában kell lennünk a közöttünk jelenlévő Szentléleknek. Mindez nagy kegyelem, mivel kommunikációként, közösségként az egyre mélyülő megkülönböztetés felé haladunk. Azt is megtapasztalhattam az elmúlt időszakban, hogy a káptalan valóban a közösség kiemelkedő pillanata, és maga Isten az, aki közösséget teremt.

Nagy szeretetet érzek Nővéreink iránt, és nem csak általános értelemben véve. Úgy érzem, bizonyos tekintetben, mintha ide, a Generalátusba hazavárnám őket. Azt is felismerem, hogy az őket

fogadó köszöntés sokkal többre hív bennünket. Ez az, ami visszavezet engem Isten Szövetségének jelenvalóságához. Mert az egymás iránti jelenlétünk az, ami által felfedezzük Istent magunk között. Tehát ebben az értelemben a fogadás sokkal több, mint az egyének köszöntése...

Üdvözlét a római Generalátusból. **Charmaine Krohe nővér** vagyok, az Atlantic-Midwest Tartomány tartományfőnöknője. Ahogy elgondolkodtam azon, hogy elhagytam a tartományom és idejöttem a Generalátusba, felismertem, hogy milyen nagy felkészültséggel is találkozhattam a világ minden tájáról érkező nővéreinkkel. Számos lehetőség segített ebben a felkészülésben, mint például a kongregáció-szintű dialógus, az öt kontinensről érkező beszámolók olvasása és a küldöttekkel való előzetes találkozás. Így, amikor eljött a megérkezés pillanata, nagy volt az izgalom, hogy személyesen is találkozhatunk egymással. Meglehet, nem ölelgettük egymást, mert még maszkban voltunk. Ám szemünk ragyogtak, és bár nem látszott, érezni lehetett a mosolyt és az örömet a nővérek részéről, ahogy elkezdődött az összejövetel. Áldott lehetőség számomra ez az ittlét, hogy találkozhatok azokkal a nővérekkel, akik először vesznek részt az Általános Káptalanon. Izgatottságuk, lelkesedésük kiáradt. Megerősítettek engem, energiát és nagyobb szenvedélyt keltettek bennem az SSND küldetése iránt. Szeretettel várom, hogy holnap megünnepeljük az SSND alapításának 190. évfordulóját és az Általános Káptalan

megnyitóját. Várom, hogy örömtáncot járjunk, hogy hálával ünnepeljünk, és hogy nyitottak legyünk annak felismerésére, hogy egy ismeretlen, közös jövőbe lépünk. Az online kápolna segítségével lehetőségünk nyílt arra, hogy meghívjuk tartományaink nővéreit, hogy csatlakozzanak hozzánk az imádságban, és megoszthassák velünk, hogyan érznek, miközben online módon csatlakozhatnak hozzánk. Hála töltötte el a szívemet azért, hogy a világot átölelő módon oszthatjuk meg az imáinkat és energiáinkat. Remélem, mindannyian nyitottak leszünk az újonságok iránt, hogy mindannyian eljutunk majd az élet peremvidékeire, és ebből valami konkrét dolog fog kibontakozni, ami még mélyebben összeköt majd bennünket. Szeretettel hívlak benneteket, hogy imádkozzatok velünk, csatlakozzatok hozzánk az élőben közvetített eseményeken, és imádkozzatok, hogy Isten továbbra is áldjon meg minket, és nyisson meg minket, hogy helyt adjunk az újnak.

Carolyn Anyega nővér vagyok, Kenyából. Általános tanácsosként itt élek Rómában, a Generalátusunkban. Igazán nagy boldogság volt számomra üdvözölni a nővéreinket és mindenkit, aki eljött erre a káptalanra, kezdve az előkaptalannal. Külön öröm, hogy mindenki épségben megérkezett. Az elmúlt három napban zajlott előkaptalan gyümölcösöző volt. Jutott idő a kapcsolatteremtésre, a megosztásra, a gazdasági ügyek megbeszélésére, a napirend, az ügymenetek és a különböző témák tervezetének áttekintésére, amelyekkel a káptalanon foglalkozni fogunk. Tehát nagyon gazdag interkulturális esemény volt, különösen a zene és a különböző nyelvek terén. Valóban nagyszerű élmény volt. Ugyanakkor nagyon is tudatában vagyunk a jelenleg zajló színódusi folyamatnak. Online módon követjük és kísérjük figyelemmel a színódust. Tudatában vagyunk a világ, Ukrajna, a Szentföld és más országok szenvedésének. Kérjük a Szentlelket, hogy valóban vezessen és nyisson meg minket, hogy képesek legyünk válaszolni arra, mire hív minket Isten a mai időkben. Másodszor veszek részt általános káptalanon. Az első, amelyen jelen voltam, 2007-ben volt, Brazíliában. Örülök, hogy megélhettem ezt a rendkívüli pillanatot, amikor a Kongregációnk kulcsfontosságú kérdéseivel foglalkozhatunk. Nagyon köszönjük imáitokat! Az előadás közben csodálatos volt megtapasztalni az összekapcsolódásunkat.

Üdvözlét, **Carol Marie Hemish** nővér vagyok, Minnesotából. Jelenleg Shakopee-ben (USA, Minnesota) élek, és a liturgia koordinátoraként szolgálom itt, az Általános Káptalanon. A küldöttekkel és az Általános Tanácsal dolgozom a liturgiák előkészítésében, és segítek a közös imádságok alatt. Csodálatos élményben lehetett részem ma reggel, amikor két német nővéremmel zenélhettem, akiket a tegnapi esti próbánk előtt még nem is ismertem. Úgy éreztem, mintha mindig is együtt zenéltünk volna. Bízom benne, hogy lesz még erre alkalom.

Mint iskolanővér, az Egyesült Államok számos részén éltem. A római központunk még nem egészen az otthonom, de biztos vagyok benne, hogy a káptalan után úgy fogom érezni, a Generalátus is az otthonomná vált.

Alenka Žibert nővér vagyok, a Szlovén Tartományból. Katekétaként szolgálom különböző plébániákon, és a Szlovén Tartomány egyik tartományi tanácsosa vagyok. Második alkalommal veszek részt általános káptalanon, és hálás vagyok, hogy ennek a nemzetközi közösségnek a tagja lehetek. Megtisztelő lehetőség és egyedülálló alkalom arra, hogy megerősítsük azokat a kötelekeket, amelyek a határokon és kultúrákon átívelő módon kötnek össze bennünket. Arturo Sosa atya tegnapi, a közösségi megkülönböztetésről szóló előadását mélyrehatóan és tanulságosnak találtam. Arról szólt, hogy hogyan hozhatunk fontos döntéseket közösségként, együtt, lelki megmozdulások és Isten akaratának keresése által. Az utolsó mondata, amellyel befejezte előadását, nagyon megérintett. Azt mondta: Közösségünk Jézus Szent Édesanyjának a nevét viseli. S amikor az ő sugallatait követve azt tesszük, amit Jézus mond, akkor jó úton járunk.

„...nagyon jó és életadó ehhez a nemzetközi közösséghez tartozni.”

Hatalmas lelkesedéssel és várakozással készülődtem a 25. Általános Káptalanunkra, életem első káptalanjára, amelyen küldöttként vettem részt. Már az előkészület alkalmával megtapasztaltam, hogy ez alkalommal újfajta módon kapcsolódunk egymáshoz a Kongregációban: előzőleg nem csupán a tartományainkban, hanem nemzetközi szinten, online platformok használatával folytattunk dialógust arról, hogy mire hív minket az Isten az Iskolanővérek történetének ebben az áldással és kihívásokkal teli pillanatában. Amit a helyi és a nemzetközi kiscsoportos dialógusok alkalmával megfogalmaztunk, azt irányadónak és előremutatónak találtam saját szerzetesi, közösségi életemre nézve is: igényt az együttműködésre, az egymásra utaltságunk lehetőségeinek a felfedezésére, egységünk mélyítésére helyi és nemzetközi szinten.

A káptalani folyamat alapvetően a dialógusra épült, mely a másik tiszteletteljes meghallgatásán alapult. Különböző kiscsoportokban (főként házi közösségben és olykor ún. cserecsoportban) találkoztunk, hogy az imában és belső figyelésben megfogalmazott válaszainkat megosszuk egymással. Ezek az alkalmak lehetőséget nyújtottak egymás megértésére és a különböző vélemények elfogadására, mely egyszerre volt kihívás és örömteli tanulási folyamat. A káptalan alatt különféle bizottságokban dolgoztunk, melyek egy-egy feladat elvégzésére alakultak. Számomra ezek az együttműködés kiváló színterei voltak, ahol megtapasztaltam a nyitottság gyümölcsöző hatását. A közös imádságok, szentmisék, hitelmény-megosztások, szentségimádások pedig megerősítettek abban, hogy az Isten aktívan működik közöttünk és bennünk.

A káptalani feladatok elvégzése céljából együtt töltött ülészek mellett számos lehetőség nyílt az informális találkozásokra, ahol mélyebben megismerhettük egymást, hallhattunk a különféle élethelyzetekről, amelyekben a nővérek szolgálnak, és megoszthattuk az élettapasztalatainkat. A kapcsolatépítést szolgálta az is, hogy rengeteget nevtünk ezeken az alkalmakon. Nem voltunk elárasztva szabadidővel, de esténként általában volt lehetőségünk lazítani, közösen filmet nézni, zenés-

táncos mulatságon részt venni, vagy pingpongozni. Itthon ritkán táncolok, de a káptalan alatt ez szinte természetes volt, az öröm, a vidámság, az összetartozás kifejezésére. Az egész napos ülés utáni esti pingpongozás pedig nagyban hozzájárult az egészségünk megőrzéséhez. Andrea nővér mellett az egyik fő pingpong partnerem az észak-amerikai Atlantic-Midwest tartomány főnöknője, Charmaine nővér volt, akivel sokat játszottunk, és persze nevtünk, de más nővérek is bekapcsolódtak időről-időre a játékba, többek között olyanok is, akiknek életében először volt pingpongütő a kezében. Ezek a felszabadult együttlétek is azt erősítették bennem, amit egyébként az egész káptalan alatt éreztem és gondoltam, hogy „jó együtt lenni”.

Egy-egy szabadnapon vagy szabad délutánon lehetőségünk volt kimozdulni a Generalátus épületéből. Ezek közül az egyik legszebb élményem az Assisi zarándoklat, amelyen a küldöttek kb. kétharmada vett részt. Igaz, hogy nem először jártam a városban, de legutóbb – mintegy húsz éve – nem volt ennyi időm, hogy több nevezetes helyet megnézzek. Most azonban megcsodáltam a San Damiano-, Santa Chiara- és a Santa Maria Maggiore-templom gyönyörű középkori freskóit is.

A káptalan egyik ajándéka volt, hogy Ferenc pápa magánkihallgatáson fogadott bennünket, ahol mindannyian odamehettünk hozzá egy kézfogásra, mosolyra. A beszédében különösen az fogott meg, amit a meghallgatás és egymásra figyelés fontosságáról mondott, s hozzánk intézett felhívása, hogy legyünk bátor tanúságtevők. A személyes találkozás során mélyen megérintett, hogy a szentatya 86 évesen, és szemlátomást fájdalommal küzdve, milyen határtalan belső derűvel és erővel fordult felénk. S látszott rajta, hogy abban a fél-egy percben, amikor odamentünk hozzá kezét fogni, minden figyelmét annak szentelte, aki ott állt előtte. Nagyon hálás vagyok érte, hogy ezt átélhettem, és hogy a nővértársaimmal közösen volt benne részem.

A káptalan egyik újdonsága volt, hogy nővérek és társult tagok a világ minden tájáról bekapcsolódtak a közös imába, a beszédek hallgatásába, és a megnyitó, illetve a záró liturgiába. Ez megerősített abban, hogy a Rómában végzett szolgálatunkban nem vagyunk egyedül, hanem mindannyian együtt

keressük, hogyan tudunk „a világot átfogó közösség prófétai tanúiként élni”.

Összességében tehát elmondhatom, hogy bár nagy várakozással, mondhatni elvárásokkal mentem a káptalanra, sokkal többet kaptam, mint amire számítottam. Elsősorban azt tanultam, hogy miként tudok nyitott lenni arra, ami van, és nagylelkűen fogadni a valóságot, elengedve azt, amire számítottam. Növekedtem a közösségi bölcsességre való ráhagyatkozásban, s egyfajta

nagyobb belső szabadságot kaptam. Sokat segített és érlelt a tapasztaltabb nővértársaim bölcsessége, életszemlélete és humora. Ami pedig megerősödött bennem, hogy nagyon jó és életadó ehhez a nemzetközi közösséghez tartozni.

Erős M. Renáta SSND

LELKINAPOK

Lelkinapokat szervezünk hivatáskereső 18 és 35 év közötti fiatal nőknek

Időpont: 2024. április 26-28.

Helyszín: Debrecen

Jelentkezési határidő: 2024. április 7.

Érdeklődni Lobmayer M. Judit nővérnél lehet:

[judit.nover\[kukac\]gmail.com](mailto:judit.nover[kukac]gmail.com)

„Boldogok a szelídek, mert öröklék majd a földet”

Megdöbbenő kifejezés ez ebben a világban, amely kezdettől fogva az ellenségeskedés helye, ahol mindenütt veszekednek, mindenfelől gyűlölködnek, ahol állandóan osztályozzuk a többieket eszméik, szokásaik, nyelvük, öltözködésük alapján. Összességében a gőg és hiúság világa, amelyben mindenki azt hiszi, hogy joga van a többiek fölé kerekednie. Ennek ellenére, bár lehetetlennek tűnik, Jézus más stílust javasol: a szelídséget. Ezt gyakorolta ő a tanítványaival együtt, és ezt láthatjuk jeruzsálemi bevonulásakor: „Nézd, királyod jön hozzád, szerényen, számárháton, a teherhordó állat csikáján” (Mt 21,5; vö. Zak 9,9).

Ő mondta: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és megtaláljátok lelketek nyugalomát” (Mt 11,29). Ha másokkal követelőzők és erőszakosak vagyunk, végül elfáradunk és kimerülünk. Ha azonban korlátaikat és hibáikat gyengéden és szelíden, fölényeskedés nélkül látjuk, kezet tudunk nyújtani nekik és nem fecserejlük energiánkat felesleges panaszkodásra...

Jézus nem azt mondja, hogy „boldogok, akik beprogramozzák a bosszúállást”, hanem azokat mondja boldognak, akik megbocsátanak, mégpedig

„hetvenszer hétszer” (Mt 18,22). Jó meggondolnunk, hogy mi mindannyian a bocsánatot nyertek serege vagyunk. Valamennyiünkre isteni részvétellel néznek. Ha őszinte szívvel közeledünk az Úrhoz és hallgatunk rá, néha meghallhatjuk szemrehányó szavait: „Nem kellett volna neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, ahogyan én megkönyörültem rajtad?” (Mt 18,33).

Irgalmas szemmel látni és irgalmasan cselekedni, ez az élétszentség...

A keresztény örömet rendes körülmények között kíséri a humorérzék, mely nyilvánvaló volt például Morus Szent Tamásban, Páli Szent Vincében vagy Néri Szent Fülöpben. A rosszkedv nem az élétszentség jele. „Űzd el a bűbánatot szívedből” (Préd 11,10). Az Úrtól mindent azért kapunk, „hogy örüljünk neki” (1Tim 6,17), ezért néha a szomorúság a hálátlanság következménye, mert annyira bezárkózunk, hogy képtelenek vagyunk elismerni Isten ajándékait...

Honnan lehet tudni, hogy valami a Szentlélektől jön, vagy a világ lelkétől, vagy az ördög lelkétől ered-e? Az egyetlen mód a megkülönböztetés, amely nem csupán jó értelmi képességet és erkölcsi érzéket tételez fel, hanem ajándék is, amelyet kérni kell.

Ha bizalommal kérjük a Szentlélektől, ugyanakkor imádsággal, reflexióval, olvasással és jó tanáccsal erőfeszítéseket teszünk azért, hogy műveljük, minden biztonnal növekedni tudunk e lelki képességben...

Napjainkban igen szükségessé vált a megkülönböztetés képessége. A mai élet ugyanis rendkívüli cselekvési és szórakozási lehetőségeket kínál, a világ pedig úgy tálalja ezeket, mintha minden jó és értékes volna. Mindenki, de különösen a fiatalok vannak kitéve az állandó zappingnak, azaz „csatornaváltásnak”. Lehetgéssé vált egyidejűleg két-három képernyő között navigálni, és interakcióban lenni különböző virtuális jelenetekkel. A megkülönböztetés bölcsessége nélkül a pillanatnyi irányzatok piacán könnyen bábokká alakulhatunk...

A megkülönböztetés nem csak a rendkívül pillanatokban szükséges, vagy amikor súlyos problémákat kell megoldani, vagy alapvető döntéseket kell meghozni. A küzdelem eszköze,

hogy jobban követhessük az Urat, mindig hasznos arra, hogy fel tudjuk ismerni Isten időit és az ő kegyelmét, hogy ne tékozzunk el az Úr indításait, ne vesztegezzük el a növekedésre hívó szólításait. Ez gyakran az apró, jelentéktelennek tűnő dolgokban mutatkozik meg, mert a nagylelkűség az egyszerű és mindennapos dolgokban nyilvánul meg. Ez azt jelenti, hogy nem szabunk határt a növekedésnek, a jobbnak és a szebbnek, ugyanakkor a kicsiségekre, a napi kötelességekre koncentrálnak...

Az Anyának nincs szüksége sok szóra, neki nem kell sokat magyaráznunk arról, ami velünk történt. Elég újra meg újra elszuttognunk: „Üdvöz légy, Mária...”

Részletek Ferenc pápa *Gaudete et exultate* kezdetű Apostoli Buzdításából (2018)

100 éve született M. Imma Mack nővér

Kerékpárral és szánon: Így segített egy apáca a koncentrációs tábor foglyainak

Josefa Mack, később Maria Imma nővér, mindössze 20 éves volt, amikor 1944-ben először ment a dachau koncentrációs táborba. Azt a küldetést kapta, hogy virágokat vásároljon a München-Freising-i Szegény Iskolanővérek Kongregáció kolostorának egy koncentrációs tábor foglyai által működtetett kertészetből. Akkor még nem tudhatta, hogy ez az út olyan feladat elé állítja majd, amelyre nem is gondolt, ahogy azt jó 40 évvel később megírta: „A dachau koncentrációs táborban sok olyan foglyon segíthettem, akikről addig vajmi keveset tudtam. A komoly nehézségek és veszélyek közepette egy kis vigaszt és segítséget nyújthattam.” Így emlékezett vissza Maria Imma nővér a 80-as évek végén írt, Miért szeretem az azáleát c. visszaemlékezésében. Friedrich Wetter müncheni bíboros kérésére írta le megélt tapasztalatait, amelyekről egészen 2006-ban bekövetkezett haláláig nem sokat hallhatott a világ. Mielőtt hazament volna az ünnepekre, az ültetvényen fogvatartottak azáleákat ajándékoztak az édesanyjának üdvözlésképpen.

Közösségi életünk: ajándék és feladat

Három hónapja, hogy kis közösségünkbe érkezett Judith nővér. Nagy szeretettel vártuk. Talán a leghidegebb hajnalon, mínusz 6 fok volt, mentünk először rorate misére. Judith nővér számára kezdetben a legnagyobb kihívás a hideg volt. Mióta tavaszodik, és egyre többet süt a Nap, sokkal jobban érzi magát.

A másik kihívás számára a magyar nyelv. Egymás között igyekszünk angolul beszélni, angolul mondjuk a Laudest, de óhatatlan, hogy néha átváltunk magyarra. Ilyenkor igyekszünk figyelmeztetni egymást. Persze a nap 24 órájában

képtelenség fordítani mindent... Azonban ahogy egyre több embert ismer meg, egyre többen váltanak vele egy-egy szót. Már volt olyan szentmise is, ahol bizonyos részeket angolul mondtunk, és ő tett tanúságot. A tanári lelkigyakorlatunkon szuahéli

nyelven is énekeltünk. Judith nővérnek nagyon szép hangja van!

Az iskolában már minden osztályt megismert, órákat látogatott. Lassan kialakul, hogy melyik órákra fog rendszeresen bejárni, illetve kikkel foglalkozik majd külön is. Óriási lehetőség rejlik abban, hogy néhány diákunk egyénileg is gyakorolhat vele.

Mióta Judith nővér megérkezett, néhány különleges esemény is történt. Kenya nemzeti ünnepén kenyai ételeket készítettünk és ettünk. Karácsonykor megtanultunk egy számára fontos karácsonyi éneket. Hihetetlen, hogy a whatsapp segítségével néhány perc alatt a Föld bármely országában élő iskolanővérrel videóhíváson keresztül tudunk találkozni.

Hálásak vagyunk azért a lehetőségért, hogy Judith nővér velünk van, és reméljük, hogy kölcsönösen tudjuk a jövőben is gazdagítani egymást.

Nyúl M. Fidelis SSND

Nagyböjti lelkinap – közös kimozdulás

A Szignum tantestületével Püspökszentlászlón jártunk. Autókkal, kisbusszal mentünk, így útközben is volt alkalmunk néhány dolgot megtekinteni. Odafelé Bátaszéken néhányan a molyhos tölgnél megálltunk. Ez a fa 2016-ban elnyerte az Európa fája címet. Majd Grábócon az ortodox kolostort néztük meg.

Püspökszentlászlón a program közös vacsorával, majd közösségépítő játékokkal folytatódott. Másnap Bíró László püspök atya volt a vendégünk - egészen ebédig. Két rövid előadást tartott a hitről, atyai bölcsességgel és nagyon nagy szeretettel, majd velünk ünnepelte az Eucharisziát. Délután Görföl Tibor érkezett hozzánk, aki egy nagyon rövid, de annál izgalmasabb bevezetőt tartott, majd négy csoportban, forgó rendszerben folytattuk a közös gondolkodást. Zoli atya, Tibor, Judith/Dominika nővér és én voltunk a csoportvezetők. Nekem személyesen nagyon lelkesítő volt a négy kis csoporttal az elhangzottak alapján beszélgetni. Megerősített abban, hogy a jövőben még több alkalmat kellene szánunk ezekre a témákra. A délután Zoli atya és Tibor válaszolta meg az általunk feltett kérdéseket. A nap szabad játékkal, beszélgetésekkel, énekléssel zárult.

Utolsó nap reggel, megtekinthettük a kastélyt, majd többen felmáztunk a Zengőre. Előző nap hajnalán már többen is feljutottak a csúcsra. Majd kisebb csoportokba szerveződünk, és csoportonként jutottunk el Bátaszékre, ahol közös ebéd várt ránk. Útközben néhányan megálltunk Schlossbergnél. Testvérem segítségével Bátán és Bátaszéken is megnézhetjük a templomot.

Hálás vagyok ezért a kimozdulásért, testi-lelki-szellemi feltöltődésért, találkozásokért. S mindez nem jöhetett volna létre Kinga nővér nélkül.

Nyúl M. Fidelis SSND

LELKIGYAKORLAT

Lelkigyakorlatos lánytábort szervezünk 15-25 éves lányok számára

Időpont: 2024. július 8-11.

Helyszín: Bükkmogyorósd

Jelentkezési határidő: június 1.

Érdeklődni Gallatz M. Klarissza nővérnél lehet:

[klarissza\[kukac\]iskolanoverek.hu](mailto:klarissza[kukac]iskolanoverek.hu)

150 éves a Karolina

Jubileumi évvel ünnepli 150 évvel ezelőtti alapítását a Karolina Iskola

A szegedi Karolina Iskola 2023-ban ünnepelte alapításának 150. évfordulóját, mely alkalmából jubileumi tanévet hirdettek. A múltat felidézve őrzik értékeiket, melyek a generációk közös tevékenységében és dialógusában részei a jelennek és formálják a jövőt. Az elmúlt év során a diákok értékes eseményeknek, találkozásoknak voltak a részesei.

A jubileumi eseménysorozat 2023. május 8-án Temesváron kezdődött annak emlékére, hogy 1873-ban a csanádi püspökség egykori székvárosából Szegedre települtek nővérek az iskolaalapítás szándékával. Oltványi István nagyrépost 1869-es végrendeletében alapítványt tett egy szegedi iskolanővéri iskola javára. Így kezdte meg 1873. szeptember 28-án hat iskolanővér a tanítást a Boldogasszony Iskolanővérek iskolájában. A hálás utódok képviselői Temesváron a Boldogasszony Iskolanővérek Notre Dame-zárdatemplomában emléktáblát helyeztek el ennek tiszteletére. Az ünnep a találkozás alkalma volt: nővérek és tanárok, a temesvári Bartók Béla Líceum és a szegedi Karolina Iskola egy-egy osztálya tudott ismeretséget kötni. A szegedi és temesvári diákok játékos vetélkedőn mérték össze tudásukat. Ez a városi tematikus túra volt az első része annak a kezdeményezésnek, amely során a résztvevők eljuthatnak a Boldogasszony Iskolanővérekhez kötődő helyszínekre Temesvár és Szeged között a „150 év - 150 km - 150 nap Temesvár-Szeged” projekt keretében. ActionBound alapú kihívások formájában családi, baráti és osztályközösségek túraként, zarándoklatként járhatják be a Temesvár és Szeged között található valamikori iskolanővéri helyszíneket, az „Iskolanővérek útját”. Lippa, Máriaradna, Nagyszentmiklós vagy Csanád mind őrzik a rendi hagyatékokat, ezek felfedezésére hív az „Iskolanővérek útja”. „A 150 évet felölelő tematikus út célja, hogy közelebb hozzon mindannyiunkat az iskolanővéri, a történelmi

hagyományokhoz, magyarsághoz, ugyanakkor a személyiségünkhöz, önmagunkhoz is” – fogalmazott a szervezők nevében Dely Zsófia, az iskola tanára.

Az 1873. szeptember 28-án tartott első tanítási napot felidézve jubileumi emléknapot tartottak 2023. szeptember 28-án. A domban hálaadó szentmisét ünnepelt dr. Kiss-Rigó László püspökkel az iskola közössége, és megkoszorúzták az iskola falán elhelyezett Oltványi-emléktáblát. A folytatásban koncertet szerveztek a Szent Gellért Fesztiválhoz kapcsolódva a domban.

A 150. évforduló szimbóluma egy jeles ünnepi eseményt felelevenítve a nefelejcs. Ne-felejts: Oltványi István és Pál temesvári egyházi levéltárban őrzött hagyatékát áttanulmányozva a szervezők találtak egy dokumentumot, amelyben az iskola egykori igazgatója beszámolt arról, hogy Ferenc József 1883-ban Szegedre látogatott, és ennek során a tervezett programját megszakítva elment az iskolanővérekhez is. Az 1892-es iratban pedig az erre a látogatásra emlékező nefelejcsünnepegy forgatókönyvére is rábukkantak. Sok évig tartották ezt a hagyományt a növendékek, és nefelejccsel emlékeztek Ferenc József látogatására. A nefelejcs-ünnep hagyománya élhetett tovább abban a gesztusban is, hogy 2007-ben emléket állítva az iskolában dolgozó nővéreknek, tanároknak, munkatársaknak, nefelejcsset ültettek az iskola udvarában lévő emlékoszlop köré. Így lett a virág jelkép, szimbóluma a folytonosságnak, a

megmaradásnak, jelezve, hogy tudóvész, árvíz, világháborúk, a kommunizmus évtizedei után a ma kihívásaival is dacolva a közösség jelen van, és az iskolanővéri értékek megőrzője és továbbadja tud lenni.

2024. február 2-án az Intézmény 150 éves jubileuma jegyében szervezték a Karolina-napot, melyet szentmisével kezdtek a dombban, majd az iskola udvarán lévő közös ünneplés után a nap korosztályonként más-más módon folytatódott.

A legkisebbek iskolanővéri és karolinás vonatkozású témákat dolgoztak fel tanítóik és a Karolina-napra érkező iskolanővérek segítségével.

A nagyobbak egy csoportja közös alkotásban vett részt: kollázst készítettek a Karolina jövőbeli víziójáról. A vállalkozó kedvűek szabadulósobát hoztak létre, szintén a Karolina jövőjével kapcsolatosan. Néhány osztály az épület egyes helyszíneit felkeresve megadott szempontok alapján fotókat készített.

Gimnazista diákjaik előadásokon vettek részt. Ezek során olyan nézőpontokat igyekeztek feltérképezni, amelyek az iskolanővéri, keresztény mentalitást tükrözik és a jövőbe mutatnak, a jövő kihívásaira választ adnak vagy választ keresnek. A mostani karolinások a jövő formálói lesznek. Az erre való felkészülésüket szerették volna segíteni a nap folyamán létrejövő beszélgetésekkel is. Arra hívták öregdiákjaikat, hogy segítsék mostani gimnazista diákjaik karolinás identitásában való megerősödését, hogy a Karolinából kikerülve is keresztény értékrendjüket bátran felvállalva tudjanak a kihívásoknak megfelelni és döntést hozni akár a hétköznapi, akár a társadalmi vagy a tudományos élet terén.

A nap egyik kiemelt programja volt a Brzózka Marek szobrászművész által készített jubileumi dombormű felavatása, amit az iskola Szentháromság utcai falán helyeztek el. Beszédet mondott prof. dr. Balogh Elemér.

Az idei Karolina-nap különleges ajándéka volt a közösségnek, hogy tanítványaik és munkatársaik mellett egykori és jelenlegi diákjaik is együtt ünnepelhetek.

Büszkék arra, hogy megtartó közösségben élnek hétköznapijaikat, és karolinás identitásukat megerősítő ünnepben volt részük.

A jubileumi év támogatásában a Pro Filii Alapítvány, a Karolina Intézmény, a Szegedi Iskolanővérek Alapítványa és magánszemélyek a felajánlott adományaikkal vettek részt.

Ágó Mária

SZOVÁTAI MISSZIÓNK HÍREI

Fotó: Eőri Szabó Zsolt

A szovátai Mariánum Házban az elődeinktől örökölt karizmák szellemében, a kolozsvári Mariánum hagyományaira építve folyik a tanítás, nevelés, képzés.

A szovátai Mariánum Házban az elődeinktől örökölt karizmák szellemében, a kolozsvári Mariánum hagyományaira építve folyik a tanítás, nevelés, képzés.

A Kodály-i szellemiségű zenei nevelés rendszeres foglalkozások keretében valósul meg minden korosztály számára: „Ringató” foglalkozás, zeneóvoda, kóruselőképző, Kicsinyek Kórusa, Marosszéki Kodály Zoltán Gyermek- és Ifjúsági Kar, felnőttkórus.

A „Magyar Örökség díjas” nagykórusnak gazdag programja a tanévben. A hamburgi Cantemus Gyermekkaral való cserekapcsolat keretében áprilisban az erdélyiek jártak Hamburgban, októberben pedig a hamburgiak látogattak el hozzánk. A közös hangversenyek, liturgikus éneklések mellett barátkozás, közös játék, kézművesség, tánc, kirándulás, nyelgyakorlás, tette élményszerűvé az együtt töltött napokat.

Az iskolai szünetekben bővelkedő tanév hozománya volt, hogy novemberben, decemberben, januárban és februárban is tarthatunk néhány napos kórustábort a gyermekek, fiatalok számára. Óriási lehetőségek ezek a táborok a szakmai fejlődésre, a közösségépítésre, az élményszerű tanulásra.

A Magyar Kodály Társaság vezetőségének látogatása újabb távlatokat nyitott tevékenységünkben: erdélyi zenepedagógusok,

karnagyok számára ígér továbbképzési lehetőségeket magyarországi szakemberek segítségével, melynek házigazdája lehet képző központunk és kórusunk.

A szovátai református, illetve a katolikus templomban megtartott karácsonyi hangversenyek a kóruséneklés ünnepei voltak ebben az évben is, együtt éneklő közösséggé varázsolva a részt vevő kórusokat, szülőket, barátokat.

A Magyar Kultúra Napját Török Violával ünnepeltük, aki a rendezője a 800 éve született Szent Kingáról szóló énekes misztériumjátéknak, melybe kórusunk meghívást kapott.

Áprilisban Monserrat-ba készülünk nemzetközi kórusversenyre, nagy kihívás és lehetőség ez.

A zenei tevékenység mellett népfőiskolai programok is szép számban voltak ebben az évben is a Mariánumban működő Kodály Zoltán Népfőiskolán. Sok érdeklődőt vonzottak előadásaink: Uzsalyiné Pécsi Rita két alkalommal tartott előadást a gyermeknevelés különböző aspektusairól. Bőjte Csaba testvér a szeretetben való megújulásról, Csiki Dénes atya Márton Áronról beszélt, mindkét előadást öröm és érdeklődés kísérte. Sára nővér adventi lelki napja feltöltődést, megújulást hozott a részt vevő fiatalok számára.

Különböző célcsoportokat szólítanak meg rendszeres egyéb foglalkozásaink: sakkszakkör, idősek klubja. Ezen kívül párkapcsolati tréninget szervezünk középiskolásoknak, s hagyományörző műhelyünk családi adventi kézműveskedést, karácsonyi népdaltanulást, családi farsangi délutánt, március 15-i programot, tavaszi kézműveskedést kínál.

Az a tapasztalatunk, hogy itt, Székelyföldön hálával fogadják s hitre, kultúrára, magyarságra épülő iskolánövéri nevelő-képző-közösségépítő-segítő tevékenységet. Munkatársaink – akik volt tanítványaink és szüleik közül kerülnek ki – elkötelezett, megbízható segítőtársaink küldetésünkben.

**Nagy Éva M. Vera SSND
és Czákó Gabriella SSND Társult Tag**

Fotó: Nagy Éva M. Vera SSND

Bizalom és bátorság

a Boldog Terézia Szakkollégiumban – Képriport

Debreceni egyetemi szakkollégiumunk a rendalapító nevét viseli, és elmondható, hogy Boldog Terézia anyja legfontosabb tulajdonságai, a bizalom és a bátorság jellemzi az itt lakó 44 fiatal fiatal nőt is. Először is – miközben a közvélemény szerint a fiatalok nem akarnak pedagógusok lenni - nálunk a 44 hallgatóból 10-en készülnek tanári pályára, 3-an pedig gyógypedagógusnak tanulnak. Szép számmal fogják az egészségügyet is erősíteni: 7-en gyógytornászként, 3-an gyógyszerészként, 2-en orvosként, 1 dietetikusként. További hallgatóink rendkívül változatos tanulmányokat folytatnak, hadd emeljem ki a legvagányabbul hangzó választást: Lótenyésztő, lovassport szervező agrármérnök.

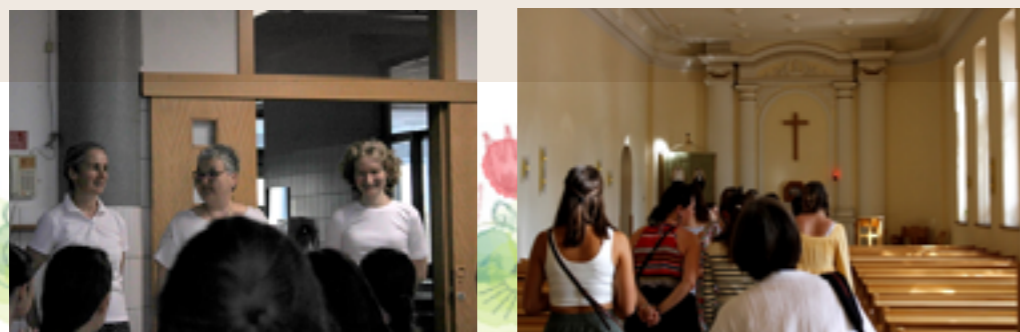
Kollégistáinknak fontos, hogy eleven női közösséget építsenek, és szellemileg-lelkileg támogassák egymást az érett nővé formálódásban. Egyik legfőbb értékünk, hogy olyan légkört teremtsünk, amiben bizalommal és bátran megélhetik és mélyíthetik a lányok keresztény hitüket. Most arra hívjuk a Bizalom és Bátorság magazin olvasóit, hogy egy képriport segítségével tekintsenek bele a „44 +1” életébe – azon belül is a 2023/24-es tanév első félévének néhány kiemelt pillanatába!

A tanévet megnyitó kirándulás Dél-Magyarországon. Az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékparkban.

Találkozás a makói nővérközösséggel: Kinga, Fidelis és Dominika nővérrrel.

Találkozás szegedi nővéreinkkel és az ottani egyetemi szakkollégium képviselőivel. Ismerkedés a Karolina Iskolával és rendtörténetünk szegedi vonatkozásaival.

Halászlével nyitottuk meg a „konyhaművészet évét” a szegedi Kiskőrössi Halászcsermákban.

Ugyanis évente más-más művészeti ág évének jegyében építjük fel a tanulmányi és közösségi programjainkat. Ezek közül ízelítő:

Szeretlakoma készítés a lelkigyakorlaton a Babette lakomája című film nyomában

Dóra nővér is velünk a konyhában!

Karácsonyvárási lelkigyakorlaton adventi sütemény sütés Cecília nővérral, bajor receptek alapján

Karácsonyozás, angyalkázás

Bizalommal és bátran vágunk neki a tavaszi félévnek is, és megválasztottuk az új diáktanácsot.

Megosztotta: Lobmayer M. Judit nővér, kollégium vezető, a „+1”

Fotó: Lobmayer M. Judit SSND

„Magam is elesodálkozom, hogy jutott minderre időm, energiám.”

Motorral járt családlátogatásra, havat lapátolt a tetőn, műszaki ellenőrködött az állványokon... **Lépes M. Katalin nővér** mindezt elmondhatja magáról és még sok más meglepő dolgot, amikor 50 éves szerzetesi múltjára visszatekint.

Úgy ismerünk, mint akinek kifogyhatatlanok energiakészletei. Honnan hozod ezt az erőt?

A háború utolsó évében, 1945-ben láttam meg a napvilágot Budapesten egy magánháza ideiglenesen berendezett szülőotthonban. Édesapám katonatiszt volt, anyai részről pedig „burzsoá” háttérrel volt, ahogy abban az időben a bérháztulajdonos családot bélyegezték.

Szüleimmel, két iker bátyámmal a kitelepítés előtt

1951. június 10-én kitelepítettek bennünket Fegyvernekre, ami azt jelentette, hogy a létért kellett küzdenünk. Innen is ered bennem az élni tudás, élni akarás képessége.

Szombat éjjelre érkezünk meg a fegyverneki vasútállomásra. Hajnalban elvittek minket a kulák családhoz, melyet arra kényszerítettek, hogy fogadjanak be minket. Édesapám harmadik kérdése az volt hozzájuk, hogy mikor lesz szentmise, mert családjával el akar menni a vasárnapi misére, akár az élete árán is.

Szüleimtől soha nem hallottam méltatlankodást, nem okolták Istent. Minimális keresetért alkalmi munkákat vállaltak a két fiúval együtt. 1953-ban aztán elhagyhattuk a falut, de a nagyobb városokba nem jelentkezhattunk be. A 16 éves fiúk Budakeszin kaptak albérletet, onnan jártak Pestre segédmunkára. Mi, többiek maradtunk Fegyverneken, átköltözve egy másik családhoz. Nem volt tűzifánk, reggelre

befagyott a víz a mosdótálban.

Édesapám hasznosítva német, angol, francia tanári diplomáját, órákat tartott a 15 km-re lévő Törökszentmiklóson. Ennek köszönhető, hogy 1956-ban egyik tanítványa segítségével átköltözhattunk Törökszentmiklósról. Itt hamarosan kölcsön pénzről házat vettünk a cigánysor szomszédságában villany és víz nélkül. 13 éves voltam, édesanyámmal ketten újítottuk fel a házat a saját kezünkkel, kerítést és külső WC-t építettünk.

Hogyan hallottad meg a szerzetesi életre szóló hírvést?

13 éves koromban kölcsön kaptam egy ifjúsági könyvet És győztek a gályák címmel (Emilio Garro). Jelentéktelen mű a lepantói csatáról, elsősorban fiúknak szól. Ez a regény óriási hatást tett rám. Elkezdtem reggelente misére járni. Ezt még az én mélyen vallásos szüleim is sokallották. Féltettek, mert nem reggeliztem, le akartak beszélni. Volt, hogy bezártak, de én kimásztam az ablakon. Már akkor sem lehetett engem korlátozni, így beletörődtek.

Harmadik gimnázium után részt vettem egy bakonyi iskolai táboron. Itt nem sikerült minden nap templomba menni. Később is előfordult, hogy nem volt kivitelezhető a napi szentmise. Ezt megtapasztalva jött a felismerés, hogy ha minden nap misére akarok járni, nincs mese, szerzetesnek kell lennem. Bejelentettem szüleimnek, hogy nem orvosi pályára lépek, ahogy hároméves korom óta készültem, hanem jelentkezem az iskolanővérekhez. A kántornőtől tudtam meg, hogy létezik ez a rend, akkori nevén a Miasszonyunkról nevezett Szegény Iskolanővérek.

Szüleimkétségbe estek. Egyikbátyám Amerikában (ötvenhatos ténykedése miatt kimenekült), a másik Budapesten, és most én is ott akarom hagyni őket... Két évig velük maradtam. Különböző munkahelyeken dolgoztam, első keresetemből motort vásároltam. Közben szüleim belátták, hogy el kell engedniük, és felmentem Budapestre jelentkezni a rendbe. A Gondviselés úgy rendezte, hogy ekkor már egyik

osztálytársnőm ott lakott velünk, akit befogadtunk. Így lányuk helyett mégis lett egy lányuk, Éva, akit fogadott testvéremnek tekintek, és aki mindvégig mellettünk maradt.

Debrecenben volt a jelöltség első éve, majd Pesten folytattam. Akkoriban az ÁEH (Állami Egyházügyi Hivatal) úgy rendelkezett, hogy csak diplomaszerezés után kerülhet sor a beöltözésre, így a biológia-kémia tanulmányok után kezddhettem csak meg a novíciátust 27 évesen Debrecenben. 28 évesen tettem le az első fogadalmat 1973-ban.

Kísérletezés a kémia szaktanteremben

Egyeleven, fiatal nővér csapat tanított itt akkoriban Debrecenben. Georgia, Klára, Eszter és Erzsébet nővér kiharcolták, hogy a szokással ellentétben, ne egy másik csoport prefektája (kollégiumi nevelője) legyünk, és ne egy idősebb nővér prefektáskodjon az osztályunk mellett, hanem ugyanahhoz a nővérhez tartozzanak a gyerekek 168 órában. Örömmel csatlakoztam ehhez a kezdeményezéshez. Az első osztályom nevelését lelkesen azzal kezdtem, hogy motorral az összes lány családját körbelátogattam - szerte az országban.

Milyenek voltak a hétköznapok a régi Svetitsben?

Az első osztályom hihetetlen mozgékony, ötletdús, korlátozhatatlan volt, ugyanakkor összetartó. Akkori szokás szerint ott aludtam közöttük a hálóban, függönnyel elválasztva. Első éjszaka, mikor a 40 lány beköltöztetése után kimerülve elaludtam, lelőgtak az ebédlőbe a kisládákhoz, felhoztak egy üveg lekvárt, ették az emeletes ágy tetején. A lekvár lepotyogott az alsó ágyra, melynek lakója reggel kiverte a balhét. Ez csak a kezdet volt.

Szüleid közben megbékélték döntéseddel?

Elfogadták, támogattak. 1979-ben együtt ünnepeltük az örökfogadalmamat. Édesanyám többször megköszönte, hogy kitartottam, és a miattuk való aggodás nem tartott vissza abban, hogy Isten hívására hallgassak.

Novíciaként szüleimmel, bátyámmal és Évával

Sok legendát hallottam az említett fiatal nővércsapatról. Afféle hőskor volt ez?

Ars poeticánk volt, hogy a lányokat egymás elfogadására, közösségi életre neveljük. Üdítők voltak az órák, hiszen azt taníthattuk, ami nekünk fontos volt. Senki nem korlátozott például engem abban, hogy a biológiába istenhitet, erkölcsiséget, meggyőződésemmel megfelelő tanítást vigyek. Ugyanígy a kollégiumi, osztályfőnöki órák is tartalmasak voltak, kiegészítették a katekézist.

A lelki gyakorlatokra, lelki napokra is nagy hangsúlyt fektettünk. Olyan hiteles papokat kerestünk, akikhez a gyerekeknek bizalmuk lehet. Motorral jártam Budapest környékét, hogy felkérjek ilyen atyákat. Így lettek hozzánk bejáratosak Dió (Diószegi László), Beton (Balás Béla), Müller Gyuri, Kállay Emil, Sávai János, Sebők Sanyi, Himfy Feri bácsi, Lukács Laci, Barsi Balázs, Tomka Feri, Kerényi Lajos és mások. Borsos János, Sóki Károly, itteni káplán rendszeresen jött gyóntatni. Délutántól nonstop mentek hozzájuk a gyerekek, és éjjel kettőkor végeztek.

Az ÁEH mindezt nem nézte jó szemmel. Relindis nővért, a tartományfőnöknőt piszkálták, hogy ki fog ide jönni már megint. Ő azt a taktikát választotta, hogy minden nővérnek feltette a kérdést, kiket hívtunk meg, kivéve nekem. A többiek mind azt felelték, fogalmuk sincs, nem ők intézik. Így az ÁEH-nak nyugodt lélekkel válaszolta, hogy nincs információja.

A nyári lelki gyakorlatokat saját szabadságunk terhére szerveztük, és még nővértársainknak sem beszéltünk róla. A lányok tartották a titkot, csak annyit mondtak otthon, hogy táborba mennek a nővérekkel.

Hogyan szembesültél a kommunista korlátozó-sokkal, mikor magad is vezető lettél?

Mikor új út nyitása miatt kisajátították a Szent Anna utca 25. számot, ahol kollégistáink fele volt elhelyezve, Udvardy József, szeged-csanádi püspök

megváltásként a Szent Anna utca 20-22-t kérte, majd átadta nekünk kollégium építése céljából. Ezzel egészen kivételes lehetőség nyílt, és lehetővé vált a bővítés.

Jozefina nővér, a házfőnöknő „vérszemet kapott” a sikertől, és ÁEH engedély nélkül beépített egy tetőtéri részt további kollégiumnak, hogy minden lány elférhessen. Amikor kérvényeztük a létszám bővítést, határozottan elutasítottak bennünket. Én, mint kollégiumi igazgató, ennek ellenére elhelyeztem minden lányt a kollégiumban. 1985-ben történt ez, a rendszerváltás hajnalán, és úgy tűnik, már erőtlenné vált a rezsim, így nem lett következménye „engedetlenségemnek”.

Nagy boldogság volt a korszerű új épület, melyhez üveges tetőszerkezetű tornaterem is tartozott. Az akkori minőségű építőanyagok azonban nem bírták a hőingást, így a tető rendszeresen beázott, lavórokat kellett alá tenni. Egyszer, amikor megérkeztek a bencés fiúk szalagavatóra, havazott, és ismét beázottunk. Lavórok között vonultak a fiatalok ünnepi ruhában. Megállítottam őket, és a tetőre rohantam havat lapátolni. Ezután összeszedtük a lavórokat, indulhatott a bál.

Milyen szereped volt a rendszerváltást követő reformokban?

Mint tartományi asszisztens és debreceni házfőnöknő, részt vettem az iskolák visszakeréséről szóló tárgyalásokon. A legküzdelmesebb jogi viták itt zajlottak Debrecenben, ahol a Tóth Árpád Gimnáziumtól visszaigényeltük a Svetits eredeti épületrészeit.

A reformátusok is hasonló kálváriát jártak. Összefogtunk, és a Nagytemplomban közösen imádkoztunk az iskoláinkért. Másnap volt a nyilvános közgyűlés, ahol sor került a Svetits kontra Tóth Árpád ügy tárgyalására. Csodák csodájára megszavazták mindkét egyház visszaigénylésének teljesítését. Felgyorsultak az események.

A Svetitsben létrehoztuk a hatévvel korábban koedukált általános iskolát. Úgy terveztük, hogy a fiúk hetedikétől átmennek a piaristákhoz. Ők azonban úgy döntöttek, nem kéri vissza a szemközti Csokonai Gimnáziumot. Bosák Nándor püspök úrnak felajánlottam, hogy ha vállalja a fiúiskola egyházmegyei fenntartását, én vállalom a vezetését, amíg szükséges. Így indult el 1996-ban a fiú gimnázium.

Három év múlva tartományfőnöknőnk elhelyezett Szegedre. Így átadtam a Szent József Gimnázium további fejlesztését. Szegeden is igazgató lettem, és az építkezésnél gyakorlatilag műszaki ellenőrködtem.

Nem egyszer hétvégén felmentem az állványokra, végig kocogtattam a falat, és hétfőn levertem a hibásan feltett vakolatrészeket.

Sokszor párhuzamosan végeztél különböző felelősségteljes szolgálatokat. Hogyan tudtad ehhez megtalálni az erőforrásokat?

Magam is elcsodálkozom, hogy jutott minderre időm, energiám. Naponta ott voltam a közös imán, szentmisén. Személyes imámat éjszaka vagy hajnalban végeztem a sötét kápolnában. Emellett a nővértársi támogatást is megtapasztaltam, különösen Klára nővére mindig számíthattam, távollétemben rábízhattam az ügyeket.

Nyugdíjasként hogyan éled meg iskolanővéri küldetésedet?

Bizonyos értelemben ma is tanítok. Sokan fordulnak hozzám tanácsért, rengeteg volt tanítvánnyal tartom a kapcsolatot. Ünnepekre meditációs ppt-eket állítok össze, melyeket megosztok velük. Van egy bibliaolvasó felnőtt csoportom, akikkel rendszeresen találkozunk, nyáron lelkigyakorlatot tartok nekik. Foglalkozom rendünk társult tagjaival és a Szent László templom 50+-os csapatával is. Tapasztalom, hogy nehéz terheket hordoznak az emberek, olyan kihívásoknak kell eleget tenniük, melyeket keresztényként nem könnyű megélniük. Úgy látom, ma sokkal nehezebb dolga van a fiataloknak, mint mikor még az iskolában tanítottam. A lehetőségek, ideológiák végtelen tárháza szétforgácsolja őket, nehéz eligazodniuk. Örülök, hogy ha támogathatom, bátoríthatom azokat, akik jelenleg foglalkoznak a fiatalsággal.

Bibliásaimmal

Részletek Lobmayer M. Judit nővér M. Katalin nővérral készített interjújából.

A teljes riport az Öröm-Hír — A Debreceni Nyíregyházi Egyházmegye Évkönyve 2024 című kiadványban jelent meg.

Flóra nővér ajánlja

Alpokaljai spenótos – sajtos gombóc

Hozzávalók:

- 20 dkg szikkadt kenyér
- 2,5 dl langyos tej
- Kicsi vöröshagyma
- 3 gerezd fokhagyma
- kb. 60 dkg spenót
- 2 tojás
- 3 evőkanál liszt
- 10 dkg erősebb ízű reszelt sajt (bele)
- 10 dkg erősebb ízű reszelt sajt (a tetejére)
- só - bors - kömény
- zsiradék

Elkészítés:

1. A szikkadt kenyéret felkockázzuk, és langyos tejbe áztatjuk. Zsiradékon megpirítjuk az apróra vágott hagymát és a fokhagymát.
2. Ha megpirult, a spenótot megfonnyasszuk benne, majd a tejes masszához öntjük. Ráütjük a 2 tojást, a 10 dkg reszelt sajtot, a 3 evőkanál lisztet és fűszerezünk.
3. Forró, de gyöngyöző vízben, kb. 10 perc alatt megfőzzük. Ha kifőtt, tányérra szedjük, s reszelt sajttal tálaljuk.

Meggyes brownie krémes

Hozzávalók:

A krémhez:

2 tojás, 15 dkg cukor, 4 ek keményítő, vaníliás cukor, 3 dl tej, 2 dl habtejszín, só, 1 ek vaj

Egy marék érett, magozott cseresznye

A brownie-hoz:

20 dkg olvasztott vaj, 3 ev kakaópor, 20 dkg kristálycukor, 20 dkg barnacukor, 1 tk Nescafé, rum, vaníliás cukor, 4 tojás, 1 csipet szódabikarbóna, 1 tábla csoki, 15 dkg liszt, só

Elkészítés:

1. A krémhez felütöm a tojásokat, és a cukorral együtt habverővel kikeverem. Adok hozzá vaníliás cukrot, sót, 4 evőkanál keményítőt, 3 dl hideg tejet, 2 dl hideg habtejszint. Lassú tűzön keményre főzöm. Dobok bele 1 evőkanál vajat, majd hagyom kihűlni.
2. A brownie-hoz a vajat felolvasztom, beleteszem a kétféle cukrot, kakaóport, Nescafé, rumot, sót, vaníliás cukrot, szódabikarbónát, és jól kikeverem. Ez után teszem bele a tojásokat, szintén kikeverve. A tábla csokit reszelékké vágom, és legvégül a liszttel együtt teszem bele úgy, hogy nagy mozdulatokkal, épp hogy csak elvegyüljön. Ekkor már nem szabad túlkeverni. Sütőpapírral kibélelek egy kisebb tepsit, s a kész masszát vékonyan elkenem. 170 fokon, 30 – 35 percig sütöm vigyázva, mert könnyen megég.
3. Ha kihűlt, elfelezem a brownie-t. Az alsó részre kenem a hideg krémet, s a cseresznyéket arányosan belenyomkodom. A felső lapot ráteszem, s minimum 2 órát a hűtőben pihentetem, mielőtt tálalom.

Jó étvágyat!

Európai Shalom találkozó

Az igazságosság és béke megteremtése és a teremtett világ fenntartása céljából alakult nemzetközi Shalom hálózatunk európai ágának most márciusban volt a találkozója. Ezeknek a két- vagy háromévente tartott találkozónak az a célja, hogy meghatározzuk, mire fogunk fókuszálni a következő időszakban, a Szabályunk, a Shalom szabályzata és az általános káptalan irányvonalának fényében. Erre a mostani alkalomra a tartományok helyi összekötői közül a Németországban, Ausztriában, Szlovéniában, Angliában és Magyarországon szolgáló nővérek gyűltek össze. A lengyel nővér a német repülőtéri dolgozók sztrájkja miatt, a Belorussziában élő nővér pedig a politikai helyzet miatt nem tudott részt venni a találkozón.

Az összejövetel első napján ellátogattunk Benediktbeurbe, ahol a szaléziák által fenntartott helyi kolostorban helyet kapó iskolák és képzések teremtésvédelmi tevékenységébe nyertünk betekintést. A délelőtti folyamán az intézmény két

munkatársa megmutatta nekünk, hogy milyen pedagógiai módszerekkel nevelik a fiatalokat a környezet megóvására, és hogyan tanítják meg őket megbecsülni a Föld értékeit. A bajor iskolanővérek és a kolostor között húsz éve szoros együttműködés van a teremtett világ megőrzésére való nevelés terén. Ennek a gyakorlati megvalósulásáról beszélt nekünk a délután folyamán Gisela Hörmann nővér, aki a Münchenben lévő szociálpedagógiai képzést nyújtó intézményünk vezetője, illetve Gabriele Sagmeister nővér, aki a helyi általános iskolánk tanítója.

A találkozó második napján meghallgattuk az egyes országok politikai helyzetéről, valamint a tartományok Shalom célok iránti elköteleződéséről és tevékenységéről szóló beszámolókat. Ezekből azt értettük meg, hogy bizonyos különbségek ellenére nagyon sok hasonlóság van az egyes országok helyzetében. Igen hasonló mindenhol az idegenek megítélése, a befogadásukban és elfogadásukban mutatkozó nehézségek, az erőszak terjedése a társadalomban, főként a fiatalok körében, a hagyományos értékek válsága és az elköteleződés hiánya. Emellett egyre komolyabb gazdasági nehézségekkel néz szembe mindegyik ország, ezért egyre többen kerülnek az utcára, és egyre nő a szakadék a gazdagok és a szegények között. Ugyanakkor reményre és a felebarát aktív

támogatására is van példa. Szlovéniában például a tavalyi év szörnyű árvize az emberek szorosabb együttműködését, összefogását és az egymás iránti szolidaritás kifejezését eredményezték. Ránézve a realitásunkra, korunk nehézségeire, megfogalmaztuk, hogy meglátásunk szerint ez mire hív bennünket, Boldogasszony Iskolanővéreket. Ez pedig tovább vezetett a következő kérdésre, vagyis hogy az előttünk álló három évben mire szeretnénk fókuszálni a Szabályunk, a Shalom hálózat értékei, és a 25. Általános Káptalan irányvonalának fényében. Abban állapodtunk meg, hogy a káptalani irányvonal egyik pontját alapul véve arra törekszünk, hogy „az egyetemes közösség hiteles tanúi legyünk azáltal, hogy fokozottan fáradozunk olyan interkulturális hitközösségként élni, amelynek egy a szíve-lelke.” (A 25. Általános Káptalan felhívása) S emellett személyesen és a közösségeinkben is arra törekszünk, hogy a Kongregáción belül és azon kívül előmozdítsuk a megosztottság és töredezett kapcsolatok gyógyítását a megbocsátás, kiengesztelődés, párbeszéd, együttérzés, békéltetés és hídépítés útján. (ld. 25. Általános Káptalan felhívása) Azt határoztuk el, hogy a következő három évben a helyi adottságinknak megfelelően e cél megvalósításáért cselekszünk.

A találkozó nagy ajándéka volt számomra, hogy a különböző országokból és kultúrákból érkező nővértársaimat jobban megismerhettem. Ebben nem csupán a megbeszélések, beszámolók hallgatása, megosztások vagy közös imádságok segítettek, hanem az esti másfél-két órás összejöveteleink, ahol kötetlenül beszélgettünk, és régi élményeket idéztünk fel. Az egymás iránti nyitottságunk és a beszélgetéseink őszintesége nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy közösséggé formálódjunk az alatt a néhány nap alatt, amit együtt töltöttünk. Így már önmagában ez a találkozó is a renden belüli hídépítés egyik szép példája lett.

Erős M. Renáta SSND

„Megmondták neked, ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr: Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.”
(Mik 6,8)

Fényképalbumban lapozgattunk...

M. Berta elsőáldozókkal (Gödöllő, 1945)

M. Gregória és M. Margaréta a Svetitsben

M. Aloysia, M. Ilona, M. Klára, M. Adrien, M. Szaniszla, M. Orsolya, 1969-ben

→ Egy apáca doktorráavatása. Érdekes doktorráavatás volt a napokban a kolozsvári egyetemen. Az egyetem rektora és dékánjai doktorrá fogadták az első magyar szerzetes nővért, a ki magasabb tanulmányokat folytatott. Gyöngyössy M. Aurélia, a Miasszonyunkról nevezett iskolánővérek szerzetének tagja, a történelem-földrajz szakcsoportból rendes egyetemi tanulmányokat végzett és most, tanulmányai befejezése után, Szent Erzsébet életéről írt dolgozata alapján kitüntetéssel bölcsészeti doktorrá avatták.

Az Est 1917. június 15-i számából

Szabó M. Benita (Temesvár, 1920)

Mindhárom testvér iskolánővér lett Oláh M. Auróra, M. Inez és M. Veronika

Nagy M. Fides nővér

Örökfogadalom 1963-ban

Egy szerzetesi életút állomásai - Tóth M. Jácinta jelöltként (Szeged, 1949, balra), novíciaként (középen) és fogadalmas nővérként (jobb oldalon)

M. Avita és M. Ottilia szegedi óvodásokkal, 1946-ban

Hont M. Karmela és Endrődi M. Anzelma patronásokkal, 1951-ben

Tudtad-e?

Rendi archívumunk Budapesten található, itt gyűjtjük, őrizzük és digitalizáljuk a magyarországi rendtartományunk múltjával kapcsolatos dokumentumokat, kiadványokat, fotókat és tárgyi emlékeket. Ha te is őrzöl ilyen kincseket otthon, vagy csak van egy jó történeted, és szívesen megosztanád velünk, írj nekünk az archivum@iskolanoverek.hu címre!

Battonya

Leszi Vincze Mihály és felesége, Virágh Katalin 1904-ben emeletes házukat a temesvári iskolanővérekre hagyták a feltétellel, hogy abban leányiskolát létesítsenek. A Miasszonyunkról nevezett Szegény Iskolanővérek 1912. augusztus 26-án érkeztek Battonyára, a községi előljáróság kérésére, Müller M. Berchmana tartományfőnök és dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök hozzájárulásával. A polgári leányiskola 1912. szeptember 1-jén nyílt meg, ekkor M. Teofila nővéren kívül csak M. Romualda és M. Hildegardisz nővér tanított az intézményben. A beiratkozott diákok száma (magántanulókkal együtt) 71 fő volt. Az 1916-17-es tanévben már 164 diák járt az iskolába. Az 1917-18-as tanévben nehézséget okozott, hogy az intézmény épületében a román csendőrség állomásozott. Több járványos tanévet követően az 1926-27-es iskolai évtől internátussal, valamint ipari tanfolyammal egészült ki a nevelés-oktatás tere. A Debrecenben jól ismert és városszerte tisztelt Stillmungs M. Margit nővér 1924-25. tanévben került Battonyára, és az 1930-ban bekövetkezett haláláig itt működött. Az 1932-33. iskolai évben került sor az új iskolaépület felszentelésére. Erről az eseményről ez olvasható a Historia Domus-ban: „Régóta vágyódtunk rá, hogy saját iskolánkban oktathassuk, nevelhessük a gondjainkra bízottakat... dr. Glattfelder Gyula megyéspüspök felszentelte az új, szép olasz reneszánsz és modern keverék stílusban épített épületet... Ezután díszes tornaünnepély volt. Ennek kiemelkedő száma (az elhunyt két nagy magyar) Apponyi és Klebelsberg grófok ünneplése.” Az 1939-40-es tanév kezdetéről így emlékezik a Historia Domus: „Ezt az évet félő lélekkel kezdtük meg, hiszen eldőrdültek újra Európában az alig elnémult fegyverek, s előttünk a nagy kérdés, mi lesz velünk.” Az 1943-44. tanévben a tanulók száma 229 fő volt, akik közül csak 113-an voltak helyi lakosok. 1944-től Battonya hadszíntérré vált, az iskola aradi menekültek szállása lett, majd 1944 szeptemberétől az orosz hadsereg foglalta le, 200 katona szálláshelyévé vált, akiknek az élelmezését az

intézmény konyhájának kellett ellátnia. A Battonyán maradt mindössze négy nővérek „a megszállók részéről semminemű bántódásuk nem volt,” azonban a nővéreket „jólelkű emberek látták el” élelemmel, különben éhen haltak volna. Az ostromállapot ellenére az épület viszonylag jó állapotban maradt, ám a huzamos ideig tartó orosz megszállás alatt a berendezések, a szertárak eszközei súlyos károkat szenvedtek. „A megszállás nehézségeit fokozta a teljes elszigeteltség, a velejáró nagy gond és aggodalom. Sem az anyaházzal, sem pedig a fiókházakkal nem lehetett érintkezni... E szomorúsággal és gondokkal teli esztendőnek mégis volt egy örömnappja, augusztus 19-e, amikor visszahozták hazánkba drága nemzeti ereklyénket, Szent István jobb kezét.” – írta Szőnyi M. Paulina nővér 1945. október 6-án. Az 1948. évi államosítás természetesen az iskolanővérek battonyai intézményét is érintette. 1912 és 1950 között eltelt 38 év alatt összesen 75 iskolanővér szolgált Battonyán. Köztük volt Keliger (Kécskei) M. Johanna nővér is, aki kisebb megszakításokkal 10 éven át működött Battonyán, és 1935-ben írta meg Battonya 18. és 20. század közötti helytörténetét.

Keliger (Kécskei) M. Johanna
jelöltként

Szőke M. Jozefina 1914 és 1917 között tanított Battonyán

Impresszum: Bízalom és bátorság – A Boldogasszony Iskolanővérek lapja • www.iskolanoverek.hu
• Kiadja: Boldogasszony Iskolanővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5-7. •
Telefon: +36 1 215-9017 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Ivanics M. Andrea SSND
• Főszerkesztő: Ivanics M. Andrea SSND • Arculat, layout: Dr Trivál-Szűcs Anna • Grafika: Nagy Éva
M. Vera SSND • Címlapfotó: pixabay.com

**Kedves barátaink, mindazok,
akik eddig, és a jövőben is támogatják munkánkat!**

A Boldogasszony Iskolanővérek magyarországi rendtartománya

- négy komplex oktatási intézményt (óvodától érettségiig),
- három **egyetemi szakkollégiumot**,
- a Vajdaságban anyanyelvükön tanuló **magyar lányok részére kollégiumot** tart fenn;
- a Székelyföldön a Kodály-módszerrel oktató **énekes iskolát és gyermekkórust** működtet;
- munkatársai szakmai és személyes kibontakozását segítő **képzéseket, konferenciákat szervez**;
- programjai, kiadványai révén élő kapcsolatokat tart fenn egykori diákjai közösségével;
- a rendtartomány 50 nővére oktató-nevelő munkával, apostoli szolgálattal és imádságos jelenléttel munkálkodik a rendalapítónkkal, Boldog Gerhardinger Teréziával elindult küldetésen, mely szerint „**Nevelés által megváltoztatható a világ!**”.

Ha adója egy százalékaival **célzottan valamelyik** **szolgálati területünket, vagy intézményünket** szeretné támogatni, ehhez információt az alábbi honlapokon talál:

Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont (A Mi Patronánk Alapítvány):

<http://patrona.hu/hivatalos/alapitvany>

Svetits Intézet (Svetits Alapítvány)

<https://svetits.hu/alapitvany>

Karolina Iskola (Szegedi Iskolanővérek Alapítvány):

<https://www.karolinaiskola.hu/hivatalos/alapitvany>

SZIGNUM (Makói Szent István Egyházi Iskoláért Alapítvány)

<https://szignum.hu/hivatalos/alapitvany>

Erdélyi Tündérváros Alapítvány Hátrányos Helyzetű Gyerekekért

Bankszámlaszám: 12010556 – 00109542 – 0010 0004

Adószám: 18568686-1-09

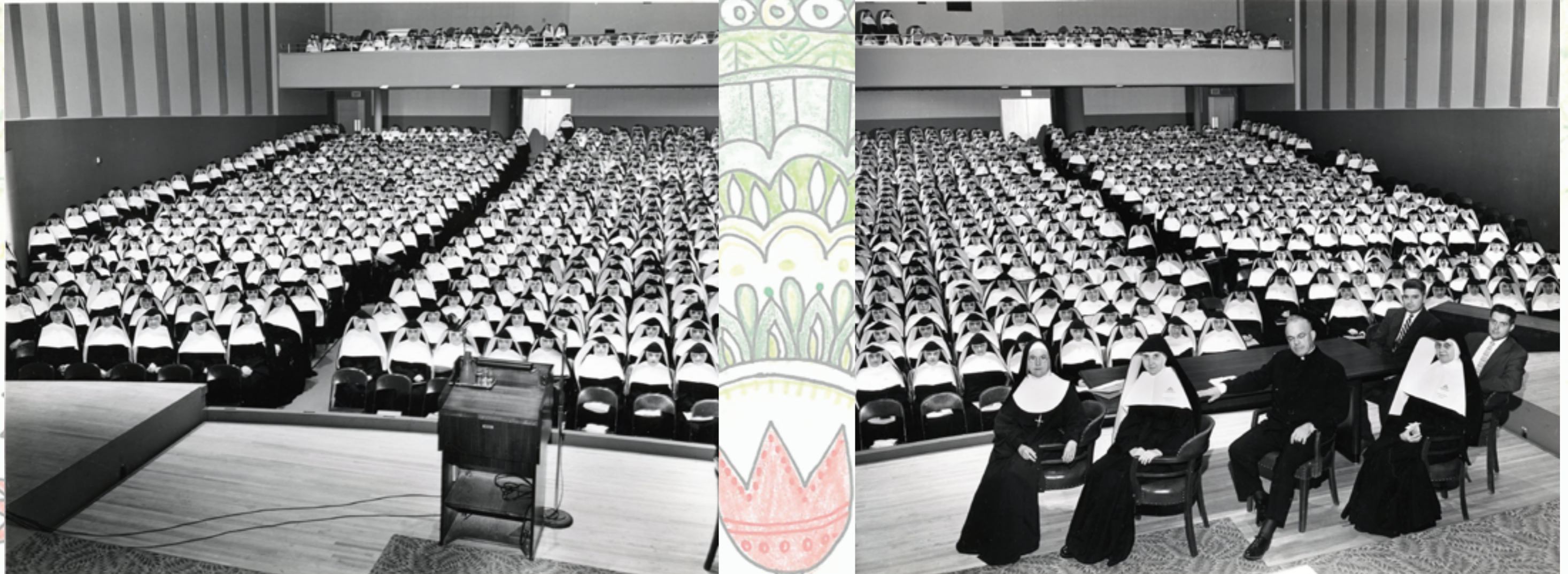
Boldogasszony Iskolanővérek Alapítvány

Adószám: 18006245-1-43

Bankszámlaszám: 11705008-20415286

Az Iskolanővérek első nevelési konferenciája

Az Iskolanővérek első nevelési konferenciája , Milwaukee, 1955

1951-ben XII. Pius pápa azt javasolta, hogy a szerzetesnőket ugyanúgy képezzék, mint a világi tanárokat.

Az 1950-es évek elején a tanári hivatásban bekövetkezett változások nyomán az iskolanővérek úgy érezték, hogy nagy haszonnal járna, ha lenne egy olyan szervezet, amely foglalkozna a tanárok képzési szükségleteivel, különösen is a szerzetesi iskolákban folyó hitoktatás kérdéseivel. Az Egyesült Államokban 1954-ben megalakult az Országos Katolikus Nevelési Egyesület, melynek keretén belül kezdte meg a Szerzetesnők Képzési Konferenciája a működését. E bizottság, melynek alapítói között iskolanővér is volt, céljával tűzte ki a hitoktatók képzési színvonalának emelését. A bizottság működésével párhuzamosan az

iskolanővérek megszervezték első nevelési konferenciájukat, melynek fő célja az volt, hogy „megvitassa a közös problémáinkat és a nevelésben rejlő erőink nagyobb mértékű összehangolásának lehetőségeit, és a nővérek számára „lehetőséget és eszközt adjon szakmai ismereteik naprakészen tartására.”

Az iskolanővérek első nevelési konferenciája 1955 augusztusában zajlott, 1100 nővér részvételével. Az összejövetel témája a gyermek megértése volt. Az előadások mellett műhelyfoglalkozások színesítették a programot.

A kép és szöveg forrása: <https://ssnd.org/the-first-ssnd-educational-conference/>

ÁLDOTT

Húsvétot

KÍVÁNUNK!

SSND MAGYAR TARTOMÁNY

